

DWAAL//GRUIS

CHARLOTTE BEERDA // WORDBITES // ARD ZACHT

DWAAL // GRUIS

CREDITS

Tekst	Charlotte Beerda
	Wordbites
Muziek	Ard Zacht
Mix	Wessel Oltheten
Artwork	Cindy Timmer
Drums	Jens Wierckx
Gitaar	Prashant Samlal
Contrabas	Sjoerd de Roij
Gitaar opname	Niels Geurs

Onze allerliefste glimlach geven we graag nog aan Cedric Vermue, Monique Dijkman, Douwe Jongeneel, Emily Vierthaler en alle geweldige ondersteuners van onze crowdfunding.

ALLES IS AARDS

alles is aards
ik ben dwaalstof
jij de overkant
ik duik in rivieren van steen
het water is zoet
water is zoet
is liefde ben jij
waar ik voetstappen maak
de grond raak
mijn voeten zakken in de korrels zakken in mijn voeten
het herinnert mij
zoals alles wat schuurt en kietelt

het mos verandert in je ogen
de zee in de mijne
bomen omarmen mij bemoedigend
koelte toe dansen
een brug tussen onder en boven
de zwangere buik van de aarde
blijft dragen en dragen en dragen
de grond gonst
de lucht zucht
gevangen in een zaadje

bomen omarmen mij bemoedigend
koelte toe dansen
een brug tussen onder en boven
ze kennen vele manieren van leven in stilstand
het is een dans die ik wil leren kennen dwaal je mee?

je haar wuift als bloeiend gras
is je hart je hoofd je huid
als bruisende zee
die donker omrolt
als een wervelstorm je haar
zegt ga je mee
en als ik je kus dan is de lucht
lila en goud

stof om het geheel mee te verweven
alles is gegeven
niets is gegeven

ZIE HIER EEN ZOON

mijn kussen knispert kraakt kreukelt kruipt fluistert ik luister
zijn kleine nageltjes krassen voorzichtig
tasten mijn borsten mijn handen
elke slok een zucht een zegen een teken van levenskracht
hij smacht en smakt met al zijn machte
het lieve gezichtje
het ronde bolletje zo zacht als zacht maar kan
en dan die donshaartjes en dan

een pijn een liefde een leven
één, twee drie keer ben ik een levensbrug geweest
een keer dood twee keer leven
alle drie de keren heb ik leren leven

terug naar m'n kussen m'n heupen rusten mijn wimpers
kussen zachtjes elkaar kon ik maar slapen
het is wiegen en dragen

tellen van dagen
en elke keer als ik omkijk ruikt het zuur
het is oud zoet
en zijn nageltjes krassen en zijn zijn is het fijnst het blijst
het dichtbijmij-st
nog maar even geleden waren we samen één en dan
die zuchtjes die steuntjes zijn adem
het mooiste geluid en dan

E E R S T E K E E R

hoe sommige woorden een voor een
grazend en zoekend in andere woorden
zichzelf zijn, zoals de eerste keer
de eerste keer draagt er zeker
drie maal drie is negen en
een half in zich, zoals vermoeden
de eerste keer, nog niet vermorzeld
door het oordeel van de eeuwigheid
nog niet aangevallen door antwoorden

de eerste keer de eerste keer
was mijn geboorte volmaakt in witregels
en dat mijn moeder me later
keer op keer zo blij als
een spiegel-ei zei: ik vond het
zó heerlijk dat jij geboren werd
zó heerlijk wat zij toen zei
dat voor mij niet alleen ik,
nee héél mijn wording geboren werd

ja ik heb, nee het licht heeft mij gevonden
ik besta in al het bestaande
Ik stamel schoonheid
de eerste keer wisselen van tand, kiezen van baan
met zonder zijwieltjes, hart, hoofd, handen
zand, gekke plekken, sigaret in maïsveld
grommend glas bier, staal, wol, nachtapotheek
zoek wegen om alles in me op te nemen
te laten gaan

en natuurlijk ook die eerste keer
dé eerste keer voelde niets anders
dan wat was
voelde van alles
nog wel het meest
dat dít dus de eerste keer was
niets te nemen, niets te geven
dat meer of minder was dan dit

DICHTER ZONDER PEN

ik schrijf in je ogen
als ik naar je luister
als je lacht

ik zucht mijn gedicht
tussen de kieren van de dag
bij het tillen van de wasmand

ik stop de rijmwoorden
met je deken in
de hoekjes onder het matras gevouwen

ik druk een metafoor
op je voorhoofd
en beloof je nog wat vergelijkingen toe

dan sluit ik je deur
en raap ik de restjes van mijn dag
zachtjes
bijeën

in je speelgoedkist
een gedachtenflard aan de waslijn
een mesveeg in de bak

de avond is als de ochtend als de dag ervoor
alles heeft zijn plek
maar er staat niks op papier

ZE VROEG

ze vroeg: waarom doe je dit
omdat er cirkels zijn
oog voor de een oog voor de ander
ze zei: wat brengt het je
wat ik er uit haal
dat een woord een weerklank
een schaduwkant
verschijnen een vorm van verdwijnen
vice versa de afkorting
dat een enkele reis soms zo gek nog niet is
de wereld dient te vergaan als ik speel
dat klein durven maken en groot zijn samen
vallen, het brandpunt, dat ik er mag zijn
slechts 1 ding moet doen, doen wat ik ben
ze vroeg: wat hoorde je dat je zei
dat kinderen nog niet belast zijn
door de veelheid der dingen

bloemen me laten zien waarom er regen is
regen me laat zien waarom er regen is
bomen in treinen strepen worden
dat ik wagingen kan pogen
met mijn ogen dicht met je mee kan kijken
hoe verlangen kan troosten
doorzettingsvermogen te combineren is
met onzekerheid
dat ik ook mijn gebroken nagel ben
ook de hand uit mijn babytijd
liegen geen lichaam heeft en
mijn lichaam nooit liegt als ik luister
mezelf kan laten zien aan de ander
mezelf kan laten zien aan mezelf
mijn vroeger een ander vroeger is
dan dat van jou
dat nu begon
en je soms meer meemaakt dan goed voor je is

ze vroeg: wat zegt het je
dat praten tegen water prima is
uit het raam staren onderschat
uit het raam staren contactsport is
ik kan kijken met mijn handen
eens wat anders is dan ooit
dat het zo wel weer komt
dat het heerlijk is
om de hele dag bezig te zijn met weggaan
dat blijven voorbij is
herinneringen ons hebben

dat ik het moment nog weet
toen het nog niet zo was
dat er plekken zijn om verlies te parkeren
dat ik altijd onaf zal zijn
liefde lucht
zwart geen kleur maar een ruimte en
de tijd sommige mensen mooi staat

ze vroeg: wat brengt het je
dichter bij mezelf
dat je sommige dingen beter niet kunt vouwen
ze vroeg: wat zeiden ze
dat alles bijzaak is
ik mag zoeken naar de weg en de weg naar mij
dat de kleur van stilte glas is
dat ik iemand nog een keer heel graag wil ontmoeten en
dat die iemand sneeuw heet
dat nu een goed begin is
vinden een tussenmoment
dat ik het daar mag leggen waar ik wil
zeker nu ik er toch ben
dat ik geborgenheid bij anderen kan zoeken
en ook bij mezelf

ze vroeg: waarom doe je dit
voor mij, die mij is

IK GROEI DE MOED

ik trek de dagen van me af als pleisters
kijk de andere kant
doe net alsof dat pijnloos is

ik weet dat tijd kan buigen
dagen verspringen
het enkele feit dat je de toekomst voorspelt
diezelfde toekomst beïnvloedt
een rechte lijn op de aarde
vanuit de hemel gezien een bolling is

maar ik zie ook
de brandhaarden
ogen van vluchtelingen
aangespoelde kinderen
de mondhoeken van Greta Thunberg
en die van Trump
uitstervende dieren

hoe kan het dat
twee lichamen elkaar nooit echt raken
maar een botsing
als die maar hard genoeg
fataal is
laat lucht licht zijn
ruimte om te ademen
wij zijn het ecosysteem
niet gescheiden van de natuur
ik zal deze aarde nooit verlaten

ik groei de moed
ik ben niet bang want
ik moet mijn eigen hart een huis blijven bieden
mijn dochttertje van vijf
mama, ik droomde dat een kwade geest de wereld vernielde
met een zwaar hart zeg ik liefje
geesten bestaan niet

ik laat de waarheid
voel de kou door mij heen stromen
als water door een stoffen doek
duik diep
haal andere waarheden omhoog als parels
strek ze met één hand boven water
het glinsterende zonlicht
rijg ze aaneen met mijn adem
het effect van de vlinderslag

ik ben niet bang want
ik moet mijn eigen hart een huis blijven bieden
en ik zeg tegen mijn dochter
weet je waarom ik niet bang ben?
omdat ik geloof, dat zelfs als dat gebeurt,
alles omgeven en doordrongen met liefde is
en alleen liefde is

ik vind de moed
groeï hem elke dag
ik sta voor een zacht hart

en er zit zo veel lucht tussen ons
dat als je alles samen zou persen
we niet groter zouden zijn dan een appel
dat twee lichamen elkaar nooit echt raken
rechte lijnen op de aarde
laten hun kromming pas zien vanaf de hemel
laat lucht licht zijn
ruimte om te ademen

ik vind de moed
groeï hem bijna dagelijks

BIJ HET EINDELOZE

bij het eindeloze
laten we daar beginnen
van open eind tot open begin ontspinnen
let's play as we feel
onbezonnen onontgonnen
jonglerend met het onvoorstelbare
varen en laten varen
vergissen en vergeten
helemaal hier en verder door
het enige wat we weten is dat we weten dat we
het niet weten
niets is wat het lijkt en zelfs dat niet
dus hoep, hoep, hiera!
lieve hofnarcisten en anti_aanbak_globalisten
let's celebrate mindfuckness!
leve de grote vindtocht naar onzingeving

een waarheid uit zovele
een weg uit wegen en die dan wegleggen
waarde waarheideneen dát is pas waarlijk weg zijn
wat er speelt?
wij
wanneer?
ergens tussen eeuwig en nergens
altijd nu en altijd nooit
wat is bepaald? dat is onbepaald
dus overdenderend applaus
voor al onze narcelfies
voor alle afgezwaaide realitijdbommen op scarfacebook
hi ha hulde ook
voor alle blind-dates met onze ratio
damschreeuwers, klokkenzwijgers
alles speelt in die unknownieme mangelmoes

yonder
verder door en meer dan daar
er op in gaand en er in op gaand
bij het innigste innerlijk van ons binnenste binnerlijk
ja, hier, zo ergens rond de vindgrens
wi wa wakker zonder hoofd
intuigelijk turend over die hese horizon
stil_zeggend
veel_zwijgend
bonte eendagsvliegen, dag-vinders, nachtvinders
ratelverse kakelaars, kakelverse ratelaars
en ook jullie stille wateren
laten we ons er niets bij voorstellen
en dat dat dan alles is

ooit
onbegrepen overgave
ongerept omhelsd
opwaarts
onbestemd bestemd
ontroerd geroerd
onbewogen bewogen
om en om onaangeraakt geraakt
olé, olé, alles onderstekop!
ongekend onze oneindige omarming olijke
octopussen
ook onverdeeld OK
alle oogkleptomanen en onverbloemde oer
oergasmes
ontvouwen onthullen
openhartig omgekeerd
oneindig onaf

nietszeggend betekenisvol
het grote weten dat zich aandient
als we het niet meer weten
32 graden selfius is
15 graden warenheit
wie we zijn
als we zijn als
we niets hoeven zijn
bij het innigste innerlijk van ons binnenste
binnenlijk
in waarachtig waardige warrigheid
lieve losmonauten
ogenschijnlijk begrepen
voorwaarts doorleefd

dus hier
tussen de seconden
naast de realitijd
waar het zoveel mooier is
waar we samenvallen met zonder alles
in een of in meerzaamheid
op de lachspiegelgrens
van verleden verheden
van iemandschap en niemandschap
daar waar we in volle openheid vergeten
otonome stereotorenkamerbewoners
horizon aanbidders, ontketende omhelzers
laten we hier beginnen
bij het eindeloze

CONSTRUCTIE I

ik hoop dat je groeit
van binnen, naar boven, overdwars
groeit in onwetendheid, ik hoop het
voor jou, voor al het andere en
voor het groeien zelf
en ja er waren ook dingen, ver voor het verleden
dat je groeit
zoals de pijnboom naast ons huis
zich zomaar slaperig uitrekt en uitstrekt
tot net over het dak van de eerste verdieping

dat je gevoed wordt
door stormen met grote namen
of gewoonweg door de wind
met en in de wind, het zijn van de wind
dat geen einde, omdat niet begonnen
dat geen einde, omdat geen einde

dat ook chaos je ziel mag voeden
ja, schudt het droge stof, het dorre vuil
en die dode naalden van je af

ik hoop dat je vrienden vindt
dat die water over wortels, troost groter dan de maan
lachend aan de voet aan de voet van je voeten
vrienden bij wie je kunt schuilen, voor regen
voor wat dan ook waarin je je gelijke vindt
om samen anders naar de lucht

dat je je sterk genoeg voelt om de sneeuw te dragen
ook zo richting de zomermaanden
zelfs als je maar niet kunt geloven
dat die zware, zware last soms tot vér in April
met je mee reist
of moet ik het gracieus rusten noemen?
rusten tot in die zinderende week
van smelten, verzuchten, opluchting

ik hoop dat je jezelf koestert in omarming
dat je landt, je huid
al het zoete, al het zoute
alles brandstof voor cellen, vezels, vergeving
alles is je bron
de vuurstorm, de stilte, het zonlicht
de vlammen, de ijspegels
die als duizenden extra vingers om je heen
ik hoop dat je buigt
dat je leunt, dat je smelt, dat je zinkt
in het leven, mèt het leven, het zijn van het leven
dat de wolken, je strijd verdrijven
dat je sterk bent, dat je zacht bent
dat je je wortels daar legt, en daar en daar
en daar, waar je aardt
dat je aarde, mét de aarde, in de aarde, grondt
en leunt, en licht en lucht

CONSTRUCTIE II

eenmaal gebroken
een nieuwe gewoonte
splinter je steeds
het is niet het uit elkaar gaan
het systematisch achterlaten
ontkennen
eenmaal gebroken
een nieuwe gewoonte
splinter je
het is het herinneren daarvan
het schrapende geluid van de scherven
die naar mij teruggetrokken worden
hun randen ruw, grillig, buiig in verzet
het prikkeldraad waarmee mijn herhaaldelijke
verscheurdheid zichzelf probeert te hechten
grommende spieren
het moeizame van alledag
de stroefheid van zuurstof
ademhalen, lopen

er zijn dingen die mijn brein weet
maar waar ik met mijn lichaam niet bij kan
zoals vertrouwen
het mijzelf in de fysieke wereld dwingen
dit leven dat niet is zoals ik wil zijn
het is te klein
er zijn dingen die ik mij niet kan herinneren
maar mijn lichaam wel
de pijn is het schrapende geluid van de scherven
die naar mij teruggetrokken worden
haperende spieren
eenmaal gebroken
een nieuwe gewoonte
het is niet het versplinteren dat zo'n pijn doet
want daar was ik niet bij
het is het herkennen van mijn verscheurdheid
het samenroepen van mijzelf
en mijn verzet daartegen.

“IN DE STILTE TUSSEN WOORDEN
ZIT EEN KLEIN GEDICHT” – Spinvis

Het is altijd bijzonder om met tekst te werken. Met taal, en dan specifiek met poëzie. Voor mij voelt poëzie tot tekst als wat dans is tot beweging en muziek tot geluid. Het gaat dan over het spelen met de leegte om de kunst heen. Dans bespeelt de ruimte waarin het beweegt, muziek bespeelt de stilte waarin het klinkt, en poëzie bespeelt de stiekeme betekenis tussen definities in, de witregels tussen zinnen. Maar dat geldt dus niet alleen voor taal. Het is wat ik hoop dat muziek kan doen, en kunst in het algemeen; een omgeving scheppen voor jou als luisteraar, toeschouwer, invoeler, om te ontdekken wat je vindt in de witregels en stiltes.

Toch is ruimte creëren ook lastig. We kunnen namelijk niet anders dan de leegte *invullen*. We kunnen alleen onze eigen ‘kleur’ ruimte voor je schilderen. Dus dat hebben we gedaan. Geniet en laat het even weten als je stiekem iets gevonden hebt.

Ard

DWAAL//GRUIS

CHARLOTTE BEERDA // WORDBITES // ARD ZACHT

